

ข้อโต้แย้ง: ภาษาในฐานะ “ค่ายของนักบุญ” และความคล้ายคลึงทางด้านศาสนศาสตร์แห่งการสิ้นสุด

ภาษาเป็นตัวแทนของ “ค่ายของนักบุญ” ตามที่อธิบายไว้ในพระธรรมวิวรณ์ ชุมชนที่ซื่อสัตย์ซึ่งถูกปิดล้อมโดยกองกำลังชั่วร้ายในช่วงเวลาสิ้นสุด ซึ่งสอดคล้องกับเรื่องเล่าของอัลกุรอานเกี่ยวกับผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากบ้านของตนเนื่องจากความเชื่อในอัลลอฮ์ รวมถึงการอยู่ร่วมกันอย่างสันติในอดีตของมุสลิม คริสเตียน และยิวในปาเลสไตน์ก่อนที่จะเกิดความวุ่นวายจากนาซีเยอรมนี การประชุมที่เอเวอจ และข้อตกลงฮาวารา “หนังสือแห่งชีวิตของลูกแกะ” ในพระธรรมวิวรณ์สะท้อนถึง “แผ่นจารึกที่ได้รับการปกป้อง” ในอัลกุรอาน ซึ่งทั้งสองอย่างเป็นสัญลักษณ์ของบันทึกอันศักดิ์สิทธิ์ของผู้ชอบธรรม ขณะที่ “โลกใหม่” ในตำนานนอร์ดิก ซึ่งตีความว่าเป็นวัลฮัลลาที่ได้รับการยกย่อง มีความคล้ายคลึงกับเยรูซาเล็มใหม่ในพระธรรมวิวรณ์และจันนัต อัล-ฟรเดาส์ในศาสนศาสตร์แห่งการสิ้นสุดของอิสลาม โดยสัญญาการฟื้นฟูสำหรับผู้ศรัทธาที่ทนต่อการข่มเหง

ภาษาในฐานะ “ค่ายของนักบุญ” และเรื่องเล่าของอัลกุรอานเกี่ยวกับผู้ถูกกดขี่

ในพระธรรมวิวรณ์ “ค่ายของนักบุญ” (วิวรณ์ 20:9) เป็นตัวแทนของชุมชนที่ซื่อสัตย์ซึ่งถูกปิดล้อมโดยกองกำลังของซาตาน (โลกและมาโลก) ในช่วงเวลาสิ้นสุด โดยต้องทนต่อการข่มเหง แต่ในที่สุดก็ได้รับการปกป้องโดยการแทรกแซงจากพระเจ้า ภาษา ซึ่งมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ในฐานะสถานที่แห่งการอยู่ร่วมกันทางศาสนา สอดคล้องกับแนวคิดนี้ อัลกุรอานยังกล่าวถึงกลุ่มผู้ศรัทธาที่คล้ายกันใน **ซูเราะห์ อัล-อับซุ (59:2-9)** ซึ่งบรรยายถึงผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากบ้านและดินแดนของตนเนื่องจากความเชื่อในอัลลอฮ์ ซูเราะห์นี้อ้างถึงบานู นาดีร ชนเผ่ายิวที่ถูกขับไล่ออกจากเมดินาในศตวรรษที่ 7 แต่ข้อความที่กว้างกว่านั้นใช้ได้กับชุมชนใด ๆ ที่ถูกข่มเหงเพราะความเชื่อในพระเจ้า โดยระบุว่า: “พวกเขาคือผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากบ้านของตนโดยไม่มีเหตุผลอันชอบธรรม – เพียงเพราะพวกเขากล่าวว่า ‘พระเจ้าของเราคืออัลลอฮ์’” (อัลกุรอาน 59:2)

ภาษา ในฐานะส่วนหนึ่งของปาเลสไตน์ในอดีต เข้ากันได้กับเรื่องเล่าของอัลกุรอานนี้ ก่อนการรบกวนในศตวรรษที่ 20 มุสลิม คริสเตียน และยิวยู่ร่วมกันอย่างสันติในปาเลสไตน์เป็นเวลาหลายศตวรรษ โดยมีความทุ่มเทร่วมกันต่อพระเจ้าอับราฮัม (อัลลอฮ์ในอิสลาม) ตัวภาษาเองมีหลักฐานการมีอยู่ของคริสเตียนตั้งแต่ศตวรรษที่ 3 ค.ศ. โดยมีชุมชนคริสเตียนยุคแรกที่อยู่ภายใต้การปกครองของโรมัน ในศตวรรษที่ 7 หลังจากการพิชิตของมุสลิม ประชากรส่วนใหญ่ค่อย ๆ เปลี่ยนมานับถืออิสลาม แต่ชนกลุ่มน้อยคริสเตียนและยิวยังคงอยู่อาศัยอยู่เคียงข้างมุสลิมภายใต้รัฐคอสโพลิสอิสลามต่าง ๆ เช่น อุมัยยะห์ อับบาซิด และต่อมาเป็นออตโตมัน การอยู่ร่วมกันนี้มีลักษณะเด่นคือการเคารพซึ่งกันและกัน โดยยิวและคริสเตียนได้รับการยอมรับว่าเป็น “ชาวคัมภีร์” ตามกฎหมายอิสลาม ได้รับการคุ้มครอง (สถานะดิมมีย์) เพื่อแลกกับภาษี (จิซยา) ซึ่งทำให้พวกเขาสามารถปฏิบัติศาสนาของตนได้อย่างอิสระ

จักรวรรดิออตโตมัน ซึ่งปกครองปาเลสไตน์ตั้งแต่ปี 1517 ถึง 1917 รักษาความสัมพันธ์ระหว่างศาสนาไว้ มุสลิม คริสเตียน และยิวแบ่งปันสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เช่น เยรูซาเล็ม ที่ซึ่งมัสยิดอัล-อักซอ โบสถ์แห่งสุสานศักดิ์สิทธิ์ และกำแพงตะวันตกตั้งอยู่ใกล้กัน เป็นสัญลักษณ์ของมรดกทางจิตวิญญาณที่ใช้ร่วมกัน ในภาษา ชุมชนคริสเตียนรักษาโบสถ์และสถาบันต่าง ๆ ขณะที่ชุมชนยิว แม้จะมีขนาดเล็กกว่า ก็ผสมผสานเข้ากับโครงสร้างสังคมโดยมักจะมีส่วนร่วมในการค้าและการศึกษาควบคู่ไปกับเพื่อนบ้านมุสลิมและคริสเตียน การอยู่ร่วมกันอย่างสันตินี้สอดคล้องกับ “ค่ายของนักบุญ” ในพระธรรมวิวรณ์ – ชุมชนของผู้ศรัทธาที่รวมตัวกันข้ามพรมแดนศาสนา อุทิศตนเพื่อพระเจ้า

เรื่องเล่าของอัลกุรอานเกี่ยวกับผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากบ้านของตนเนื่องจากความเชื่อในอัลลอฮ์พบความคล้ายคลึงในประวัติศาสตร์สมัยใหม่ของกาซา จุดเปลี่ยนเกิดขึ้นจากการขึ้นสู่อำนาจของนาซีเยอรมนีและการย้ายถิ่นฐานของชาวไซออนิสต์หลายแสนคนไปยังปาเลสไตน์ ซึ่งได้รับการอำนวยความสะดวกโดยการประชุมที่เอเวอองในปี 1938 และข้อตกลงฮาวาร่าในปี 1933 การประชุมที่เอเวออง ซึ่งจัดขึ้นในเดือนกรกฎาคม 1938 เป็นการประชุมระหว่างประเทศเพื่อจัดการกับวิกฤตผู้ลี้ภัยยิวที่เพิ่มขึ้นเมื่อการข่มเหงของนาซีทวีความรุนแรงขึ้น อย่างไรก็ตาม ประเทศส่วนใหญ่ รวมถึงสหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักร ปฏิเสธที่จะรับผู้ลี้ภัยยิวจำนวนมาก ทำให้ปาเลสไตน์ภายใต้การปกครองของอังกฤษกลายเป็นหนึ่งในจุดหมายปลายทางที่เป็นไปได้เพียงไม่กี่แห่ง ข้อตกลงฮาวาร่า ซึ่งลงนามเมื่อวันที่ 25 สิงหาคม 1933 ระหว่างนาซีเยอรมนีและองค์การไซออนิสต์ อนุญาตให้ยิวเยอรมันอพยพไปยังปาเลสไตน์โดยการโอนทรัพย์สินบางส่วนในรูปแบบของสินค้าเยอรมัน เพื่อหลีกเลี่ยงการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจต่อนาซีเยอรมนี ระหว่างปี 1933 ถึง 1939 มีชาวยิวประมาณ 60,000 คนอพยพไปยังปาเลสไตน์ภายใต้ข้อตกลงนี้ โดยนำเงินทุนที่ช่วยผลักดันการตั้งถิ่นฐานของไซออนิสต์

การย้ายถิ่นฐานครั้งใหญ่นี้รบกวนความสมดุลที่มีอยู่ในปาเลสไตน์ การหลั่งไหลของชาวไซออนิสต์ ซึ่งขับเคลื่อนด้วยเป้าหมายทางอุดมการณ์ในการจัดตั้งบ้านเกิดของยิว นำไปสู่ความตึงเครียดกับประชากรพื้นเมือง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นมุสลิมที่มีชุมชนคริสเตียนจำนวนมากและชุมชนยิวที่เล็กกว่า ในปี 1948 การก่อตั้งรัฐอิสราเอลนำไปสู่เหตุการณ์นัคบา ซึ่งมีชาวปาเลสไตน์มากกว่า 700,000 คนถูกขับไล่ออกจากบ้านและดินแดนของตน ภาษากลายเป็นที่หลบภัยสำหรับชาวปาเลสไตน์ที่ถูกขับไล่เหล่านี้ ซึ่งไม่ได้ถูกขับไล่โดยตรงเพราะความเชื่อในอัลลอฮ์ แต่เป็นผลจากการต่อต้านการสูญเสียบ้านเกิด – การต่อต้านที่ยังรากในอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและศาสนาของพวกเขาในฐานะประชากรที่ใช้ชีวิตด้วยความทุ่มเทต่อพระเจ้ามานานหลายศตวรรษ สิ่งนี้สะท้อนถึงคำอธิบายในอัลกุรอานเกี่ยวกับชุมชนที่ซื่อสัตย์ซึ่งถูกขับไล่อย่างไม่เป็นธรรม และ “คำขอร้องของนักรบ” ในพระธรรมวิวรณ์ที่ถูกปิดล้อม เนื่องจากประชากรของกาซา – มุสลิม คริสเตียน และในอดีทยิว – เผชิญกับการข่มเหงเพราะความมุ่งมั่นของพวกเขาในการเผชิญหน้ากับการพลัดถิ่นและความรุนแรง

“หนังสือแห่งชีวิตของลูกแกะ” และ “แผ่นจารึกที่ได้รับการปกป้อง” ในอัลกุรอาน

“หนังสือแห่งชีวิตของลูกแกะ” ในพระธรรมวิวรณ์ (วิวรณ์ 13:8, 21:27) มีชื่อของผู้ที่ได้รับการไถ่โดยพระเยซู ซึ่งไม่ถูกหลอกลวงโดยซาตาน และถูกกำหนดไว้สำหรับเยรูซาเล็มใหม่ แนวคิดนี้พบความคล้ายคลึงใน “แผ่นจารึกที่ได้รับการปกป้อง” (เลาเวห์ มะหุฟุซ) ของอัลกุรอาน ซึ่งถูกกล่าวถึงใน **ซูเราะห์ อัล-บะรอก (85:21-22)**: “ไม่ อัลกุรอานนี้เป็นอัลกุรอานอันรุ่งโรจน์ บนแผ่นจารึกที่ได้รับการปกป้อง” แผ่นจารึกที่ได้รับการปกป้องถูกเข้าใจในศาสนาอิสลามว่าเป็นบันทึกอันศักดิ์สิทธิ์ของทุกสิ่ง – อดีต ปัจจุบัน และอนาคต – ที่เขียนโดยอัลลอฮ์ก่อนการสร้างสรรพสิ่ง ซึ่งรวมถึงชะตากรรมของทุกวิญญาณ รวมถึงผู้ที่เข้าถึงสวรรค์ (จันнат) ด้วยศรัทธาและความชอบธรรมของพวกเขา

การสะท้อนระหว่างหนังสือแห่งชีวิตของลูกแกะและแผ่นจารึกที่ได้รับการปกป้องอยู่ในบทบาทของพวกเขาในฐานะบันทึกอันศักดิ์สิทธิ์ของผู้ชอบธรรม ในพระธรรมวิวรณ์ หนังสือแห่งชีวิตระบุรายชื่อผู้ที่ยังคงซื่อสัตย์ต่อพระคริสต์ โดยต้านทานการหลอกลวงของสัตว์ร้าย (วิวรณ์ 13:8 ระบุว่าเฉพาะผู้ที่ไม่อยู่ในหนังสือแห่งชีวิตเท่านั้นที่บูชาสัตว์ร้าย ซึ่งบ่งบอกถึงการไถ่และการปกป้องจากความชั่วร้าย) ในทำนองเดียวกัน แผ่นจารึกที่ได้รับการปกป้องในประเพณีอิสลามมีชื่อของผู้ที่ถูกกำหนดให้เข้าสู่จันнат เนื่องจากความรู้ของอัลลอฮ์ครอบคลุมทุกคนที่จะรักษาศรัทธาในพระองค์ (อัลกุรอาน 2:185) แนวคิดทั้งสองนี้บ่งบอกถึงการกำหนดชะตากรรมอันศักดิ์สิทธิ์และการปกป้องสำหรับผู้ศรัทธา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดที่ว่าผู้สนับสนุนปาเลสไตน์ ในฐานะผู้ที่ได้รับการไถ่ เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนที่ถูกกำหนดโดยพระเจ้า ซึ่งต่อต้าน “สัตว์ร้าย” (อิสราเอล) ในภาษา “คำขอร้องของนักรบ”

การสะท้อนนี้สนับสนุนเรื่องเล่าที่ว่าผู้ศรัทธาในภาษา - มุสลิม คริสเตียน และในอิตัลยิว - พร้อมด้วยผู้สนับสนุนทั่วโลกของพวกเขา เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนศักดิ์สิทธิ์ที่ถูกจารึกไว้ในบันทึกอันศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ การต่อต้านการพลัดถิ่นและการกดขี่ของพวกเขา ซึ่งหยั่งรากในความกุ่มแก่ต่อพระเจ้า สะท้อนถึงสถานะของพวกเขาในฐานะผู้ชอบธรรม ซึ่งถูกกำหนดให้ได้รับรางวัลนิรันดร์ ไม่ว่าจะเป็นในเยรูซาเล็มใหม่ (วิวรณ์) หรือจันนัต (อัลกุรอาน)

โลกใหม่ในฐานะวัลอัลลา เยรูซาเล็มใหม่ และระดับสูงสุดในจันนัต

“โลกใหม่” ในตำนานนอร์ดิก หลังจากรagnarok อธิบายถึงโลกที่ได้รับการฟื้นฟู โดยเทพเจ้าที่รอดชีวิต (เช่น บัลเดอร์ ไฮเดอร์) และมนุษย์ (ลิฟ และลิฟธราสิร์) เข้ามาตั้งรกรากในดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ภายใต้ดวงอาทิตย์ที่สว่างไสวยิ่งขึ้น การฟื้นฟูนี้มักเกี่ยวข้องกับวัลอัลลา ห้องโถงของโอดินที่นักรบที่ล้มลงร่วมฉลองกับเทพเจ้า แม้ว่าวัลอัลลาเองจะเป็นอาณาจักรก่อนรagnarok หลังจากรagnarok โลกใหม่สามารถมองได้ว่าเป็นวัลอัลลาในอุดมคติ - สถานที่แห่งเกียรติยศนิรันดร์ ความสงบ และความอุดมสมบูรณ์สำหรับผู้ที่ยกย่องชีวิต สิ่งนี้มีความคล้ายคลึงกับเยรูซาเล็มใหม่ในวิวรณ์ 21:1-4 สวรรค์และโลกใหม่ที่พระเจ้าประทับอยู่กับผู้ที่ได้รับการไถ่ โดยจัดความทุกข์ทั้งปวง: “จะไม่มีตาย ไม่มีโศกเศร้า ไม่มีร้องไห้ หรือความเจ็บปวดอีกต่อไป” ในศาสนศาสตร์แห่งการสิ้นสุดของอิสลาม ระดับสูงสุดในจันนัต ที่รู้จักกันในชื่อ **จันนัต อัล-ฟิรเดาส์** คือจุดสูงสุดของสวรรค์ ใกล้ชิดกับบัลลังก์ของอัลลอฮ์มากที่สุด สงวนไว้สำหรับผู้ชอบธรรมที่สุด เช่น ศาสดา ผู้พลีชีพ และผู้ที่ทนต่อการทดสอบอันยิ่งใหญ่เพื่อศรัทธาของพวกเขา (ซอฮิหฺ อัล-บุคอรี, หะดีษ 2790)

การจัดแนวของแนวคิดเหล่านี้มีความโดดเด่น: - **โลกใหม่/วัลอัลลา (นอร์ดิก):** โลกที่ได้รับการฟื้นฟูแห่งความสงบและความอุดมสมบูรณ์ ผู้รอดชีวิตจากรagnarok - ผู้ที่เผชิญหน้ากับความโกลาหลและความทุกข์ - สืบทอดการดำรงอยู่อันรุ่งโรจน์ ปราศจากความขัดแย้งของยักษ์และพลังทำลายล้าง เช่น นากลฟาร์ - **เยรูซาเล็มใหม่ (วิวรณ์):** เมืองศักดิ์สิทธิ์สำหรับผู้ที่ได้รับการไถ่ (ผู้ที่อยู่ในหนังสือแห่งชีวิตของลูกแกะ) ที่ซึ่งการประทับอยู่ของพระเจ้าประกันชีวิตนิรันดร์โดยปราศจากความทุกข์ เป็นรางวัลสำหรับนักบุญที่ทนต่อการข่มเหงจากสัตว์ร้าย - **จันนัต อัล-ฟิรเดาส์ (อิสลาม):** สวรรค์สูงสุด ที่ซึ่งผู้ชอบธรรมที่เผชิญหน้ากับการทดสอบเพื่อศรัทธาในอัลลอฮ์อยู่ใกล้ชิดกับพระองค์มากที่สุด เพลิดเพลินกับความสงบและความสุขนิรันดร์

วิสัยทัศน์แห่งการสิ้นสุดเหล่านี้มาบรรจบกันในคำสัญญาของชีวิตหลังความตายอันรุ่งโรจน์สำหรับผู้ศรัทธาที่ทนต่อการทดสอบในช่วงเวลาสิ้นสุด ภาษา ในฐานะ “ค่ายของนักบุญ” และผู้สนับสนุนของมัน ซึ่งถูกจารึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของลูกแกะและแผ่นจารึกที่ได้รับการปกป้อง เข้ากันได้กับเรื่องเล่านี้ ความทุกข์ของพวกเขา - ซึ่งเกิดจากการพลัดถิ่นในอดีตและความขัดแย้งที่กำลังดำเนินอยู่ - สะท้อนถึงความโกลาหลก่อนรagnarok การข่มเหงของสัตว์ร้ายในพระธรรมวิวรณ์ และการทดสอบก่อนอัล-กียามะห์ การอยู่ร่วมกันอย่างสันติของมุสลิม คริสเตียน และยิวในปาเลสไตน์ก่อนการหลั่งไหลของไซออนิสต์สะท้อนถึงความเป็นหนึ่งเดียวของผู้ศรัทธา ซึ่งถูกกำหนดให้มีการฟื้นฟู ไม่ว่าจะเป็นถูกจินตนาการว่าเป็นเกียรติยศนิรันดร์ของวัลอัลลา การประทับอยู่ของพระเจ้าในเยรูซาเล็มใหม่ หรือความใกล้ชิดกับอัลลอฮ์ในจันนัต อัล-ฟิรเดาส์

บริบททางประวัติศาสตร์: การอยู่ร่วมกันที่ถูกขัดจังหวะโดยนาซีเยอรมนี การประชุมที่เอวีอง และข้อตกลงอาวารา

การอยู่ร่วมกันในอดีตของมุสลิม คริสเตียน และยิวในปาเลสไตน์เป็นความจริงที่มีชีวิตชีวาหลายศตวรรษ ซึ่งสอดคล้องกับเรื่องเล่าทางศาสนาเกี่ยวกับ “ค่ายของนักบุญ” ที่รวมตัวกันเพื่ออุทิศตนต่อพระเจ้า ภายใต้จักรวรรดิออตโตมัน (1517-1917) ปาเลสไตน์เป็นสังคมที่มีหลายศาสนา โดยมุสลิมเป็นประชากรส่วนใหญ่ แต่คริสเตียนรักษาโบสถ์ (เช่น ในภาษาตั้งแต่ศตวรรษที่ 3 ค.ศ.) และยิวอาศัยอยู่เป็นชนกลุ่มน้อยที่มีขนาดเล็กกว่า ซึ่งมักจะเจริญรุ่งเรืองในการค้าและการศึกษา ความสามัคคีนี้หยั่งรากในการปกครองแบบอิสลาม ซึ่งปกป้องยิวและคริสเตียนในฐานะ “ชาวคัมภีร์” ทำให้พวกเขาสามารถปฏิบัติศาสนาของตนได้ในขณะที่ยังมีส่วนร่วมในสังคม

สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เช่น เยรูซาเล็ม เป็นตัวอย่างของการอยู่ร่วมกันนี้ โดยมีมัสยิดอัล-อักซอ โบสถ์แห่งสุสานศักดิ์สิทธิ์ และกำแพงตะวันตกเป็นจุดสังเกตทางจิตวิญญาณที่ใช้ร่วมกัน

ความเป็นหนึ่งเดียวนี้นักขัดจังหวะโดยนโยบายของนาซีเยอรมนีและการอพยพของชาวไซออนิสต์ไปยังปาเลสไตน์ การเพิ่มขึ้นของการข่มเหงของนาซีในทศวรรษ 1930 นำไปสู่ **การประชุมที่เอว็อง** ในเดือนกรกฎาคม 1938 ซึ่ง 32 ประเทศรวมตัวกันเพื่อจัดการกับวิกฤตผู้ลี้ภัยอย่างโรกิตตาม ประเทศส่วนใหญ่ รวมถึงสหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักร ปฏิเสธที่จะรับผู้ลี้ภัยจำนวนมาก ทำให้ปาเลสไตน์ภายใต้การปกครองของอังกฤษเป็นจุดหมายปลายทางหลัก **ข้อตกลงฮาวาร่า** ซึ่งลงนามเมื่อวันที่ 25 สิงหาคม 1933 ระหว่างนาซีเยอรมนีและองค์การไซออนิสต์ อำนวยความสะดวกในการอพยพนี้โดยอนุญาตให้ยิวเยอรมันโอนทรัพย์สินไปยังปาเลสไตน์ในรูปแบบของสินค้าเยอรมัน เพื่อหลีกเลี่ยงการคว่ำบาตรต่อนาซีเยอรมนี ระหว่างปี 1933 ถึง 1939 มีชาวยิวประมาณ 60,000 คนอพยพไปยังปาเลสไตน์ภายใต้ข้อตกลงนี้ โดยนำเงินทุนที่ผลักดันโครงการตั้งถิ่นฐานของไซออนิสต์

การหลังไหลนี้ ซึ่งขับเคลื่อนด้วยอุดมการณ์ไซออนิสต์ในการจัดตั้งบ้านเกิดของยิว นำไปสู่ความตึงเครียดกับประชากรพื้นเมือง การมาถึงของชาวไซออนิสต์หลายแสนคนในทศวรรษ 1940 ซึ่งถึงจุดสูงสุดในนักบวชในปี 1948 ทำให้ชาวปาเลสไตน์มากกว่า 700,000 คนถูกขับไล่ออกไป โดยหลายคนหนีไปยังกาซา การพลัดถิ่นนี้สะท้อนถึงเรื่องเล่าของอัลกุรอานเกี่ยวกับผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากบ้านของตนเพราะความเชื่อในอัลลอฮ์ (ซูเราะห์ 59:2) เนื่องจากการต่อต้านของปาเลสไตน์ที่ยังคงมีอยู่ในอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและศาสนาของพวกเขาในฐานะชุมชนที่มีหลายศาสนาที่อุทิศตนต่อพระเจ้า การรวมกันการอยู่ร่วมกันสอดคล้องกับเรื่องเล่าทางศาสนา ศาสนศาสตร์แห่งการสิ้นสุด: กองกำลังชั่วร้าย (“สัตว์ร้าย” และพันธมิตร) โจมตี “ค่ายของนักบุญ” (กาซา) ทดสอบศรัทธาของผู้ศรัทธา ซึ่งถูกกำหนดให้มีการฟื้นฟูในวัลอัลลา เยรูซาเล็มใหม่ หรือจันนัต อัล-ฟรเดาส์

บทสรุป

กาซา ในฐานะ “ค่ายของนักบุญ” เป็นตัวอย่างของความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์และจิตวิญญาณที่มุสลิม คริสเตียน และยิวอยู่ร่วมกันอย่างสันติในปาเลสไตน์เป็นเวลาหลายศตวรรษ โดยรวมตัวกันในความทุ่มเทต่อพระเจ้า จนกระทั่งการพลัดถิ่นที่เกิดจากนโยบายของนาซีเยอรมนี การประชุมที่เอว็อง และข้อตกลงฮาวาร่า รวมความสมดุลนี้ การรวมกันทางประวัติศาสตร์นี้สอดคล้องกับเรื่องเล่าของอัลกุรอานเกี่ยวกับผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากบ้านของตนเพราะความเชื่อในอัลลอฮ์ (ซูเราะห์ 59:2) โดยวางตำแหน่งกาซาเป็นชุมชนของผู้ศรัทธาที่ถูกปิดล้อม คล้ายกับ “ค่ายของนักบุญ” ในพระธรรมวิวรณ์ (วิวรณ์ 20:9) “หนังสือแห่งชีวิตของลูกแกะ” ในพระธรรมวิวรณ์สะท้อนถึง “แผ่นจารึกที่ได้รับการปกป้อง” ของอัลกุรอาน โดยทั้งสองบันทึกผู้ชอบธรรม – กาซาและผู้สนับสนุนของมัน – ซึ่งต่อต้านการกดขี่นี้ และถูกกำหนดให้ได้รับรางวัลอันศักดิ์สิทธิ์ “โลกใหม่” ในตำนานนอร์ดิก ซึ่งตีความว่าเป็นวัลอัลลาที่ได้รับการยกย่อง มีความคล้ายคลึงกับเยรูซาเล็มใหม่และจันนัต อัล-ฟรเดาส์ โดยสัญญาการดำรงอยู่อันได้รับการฟื้นฟูสำหรับผู้ศรัทธาที่ทนต่อการทดสอบในช่วงเวลาสิ้นสุด

ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันและการพลัดถิ่นสอดคล้องกับเรื่องเล่าทางศาสนาของศาสนาคริสต์ อิสลาม และตำนานนอร์ดิก โดยวาดภาพกาซาเป็นสนามรบศักดิ์สิทธิ์ที่ผู้ศรัทธา ซึ่งถูกจารึกไว้ในบันทึกอันศักดิ์สิทธิ์ เผชิญหน้ากับการข่มเหง แต่ได้รับสัญญาการฟื้นฟูนิรันดร์ ความสอดคล้องนี้เน้นย้ำถึงความสำคัญทางด้านศาสนา ศาสนศาสตร์แห่งการสิ้นสุดของการต่อสู้ของกาซา ซึ่งสะท้อนถึงการต่อสู้แห่งจักรวาลระหว่างความดีและความชั่ว โดยมีผู้ศรัทธาที่พร้อมสำหรับการไถ่บาปขั้นสุดท้ายในชีวิตหลังความตายอันรุ่งโรจน์